

подне за успокоение на душитѣ ви. Елате и повече не се страхувайте! Човѣшката зла сила е страшна, но тя владѣе само земята. Тамъ на небето Божията милость ще бжде съ насъ. Пристѣпете къмъ мене въ името на Исуса Христа!

Като по чудо кроткиятъ гласъ на игумена смири настрѣхналата отъ ужасъ тълпа. Мнозина отново се наредиха за причастие. Но въ това кратко затишие една жена смъкна забрадката си отъ главата, започна отъ лудостъ да я кжса и да вика, колкото ѝ гласъ държи:

— Запалиха черквата!.. Божичко, живи изгорѣхме!..

Въ черквата стана страшно. Едни презъ други се блѣскаха къмъ вратитѣ, забиваха ноктитѣ въ камънитѣ на стениитѣ, викаха, и задушвани отъ дима, падаха върху камениитѣ плочи въ безсъзнание. Напраздно игуменътъ се мжчеше да успокои ужасенитѣ и да насочи мислитѣ имъ къмъ Бога. Никой не слушаше слабия му и нервень гласъ. Той застана на дверитѣ съ причастието въ ржце и съ последни сили отново заговори:

— Пригответе се за последния си часъ, чеда на Христовата черква! Напраздни сж усилията ви да се спасите. Тази е последната горчива чаша, която нашиятъ Отецъ ни изпраща. Нека тѣзи, които не сж взимали светото причастие, да дойдатъ. За всички има време. Огньтъ още не е обхваналъ добре стениитѣ на черквата. Успокойте се, чада мои, краятъ приближава!..

Отъ обезумѣлата тълпа се отдѣли стара жена, задържа се за иконата на Спасителя и отвори уста за причастие. Но иконостаса изведнажъ пламна. Огнени езици опаха светитѣ икони и се извиха къмъ богомолцитѣ.